

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

J.M. COETZEE

Copilăria lui Isus

Traducere din engleză de
IRINA HOREA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Patricia Rădulescu
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la C.N.I. Coresi S.A.

J.M. COETZEE
THE CHILDHOOD OF JESUS
Copyright © 2013 by J.M. Coetzee
By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2014, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COETZEE, J.M.
Copilăria lui Isus / J.M. Coetzee; trad.: Irina Horea. –
București: Humanitas Fiction, 2014
ISBN 978-973-689-717-7
I. Horea, Irina (trad.)
821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Lui D.K.C.

Capitolul 1

Bărbatul de la poartă le arată o clădire joasă, lungă, aflată nu departe.

— Dacă vă grăbiți, le spune el, puteți să vă cazați înainte să se închidă porțile pe ziua de azi.

Pornesc repede într-acolo. *Centro de Reubicación Novilla*, scrie pe firmă. *Reubicación*: oare ce înseamnă? N-a învățat acest cuvânt.

Biroul e mare și gol. Și încins – mai tare decât afară. În celălalt capăt, o tejghea de lemn se întinde pe toată lățimea încăperii, fiind împărțită de panouri de sticlă mată. La perete, o sumedenie de fișete cu sertare, din lemn lăcuit.

Atârnată între două panouri, o pancartă: *Recién Llegados*, cuvintele scrise cu negru pe dreptunghiul de carton. Funcționara din spatele tejghelei, o femeie tânără, îi întâmpină cu un zâmbet.

— Bună ziua, spune el. Suntem nou-veniți. Articulează cuvintele rar, în spaniola pe care s-a străduit din greu s-o învețe: Caut de lucru și un loc unde să stăm. Îl prinde pe băiat pe la subsuori și-l ridică, să-l vadă și femeia. Am un copil cu mine.

Tânăra se întinde ca să dea mâna cu băiatul.

— Salut, tiner! spune ea. E nepotul tău?

— Nu-i nepotul meu, nici fiul meu, dar se află în responsabilitatea mea.

— Un loc unde să stați. (Tânăra se uită pe documentele ei.) Avem o cameră liberă aici, la Centru, pe care o puteți folosi până găsiți altceva. Nu-i luxoasă, dar poate că n-o să vă deranjeze. Cât despre un loc de muncă, hai să examinăm posibilitățile mâine-dimineață – arătați obosiți, sunt sigură că vreți să vă odihniți. Veniți de departe?

— Suntem pe drum de-o săptămână. Venim din Belstar, din lagăr. Știi ce e Belstar?

— Da, știi foarte bine ce e Belstar. Am trecut și eu prin Belstar. Acolo ai învățat spaniola?

— Am avut lecții în fiecare zi, timp de șase săptămâni.

— Șase săptămâni? Ai fost norocos. Eu am stat în Belstar trei luni. Încă puțin și muream de plictiseală. Singurul lucru care m-a ținut pe linia de plutire au fost orele de spaniolă. Ai avut-o cumva pe señoara Piñera ca profesoară?

— Nu, am avut un profesor. Ezită: Pot să ridic o altă problemă? Băiatul meu – și se uită la copil – nu se simte bine. În parte, din pricină că e tulburat, derutat și tulburat, și nici n-a prea mâncat ca lumea. Mâncarea din lagăr i s-a părut ciudată, nu i-a plăcut. Putem mânca undeva ca lumea?

— Câți ani are?

— Cinci. Asta e vârsta care i s-a dat.

— Și spui că nu e nepotul tău.

— Nici nepot, nici fiu. Nu suntem înrudiți. Poftim, spune el, scoate două legitimații din buzunar și i le arată.

Ea verifică legitimațiile.

— Astea au fost eliberate în Belstar?

— Da. Acolo ni s-au dat numele, numele spaniole.

Ea se apleacă peste tejea.

— David – ce nume frumos! spune ea. Ți place numele tău, tinere?

Băiatul o privește liniștit, dar nu răspunde. Ce vede ea? Un copil subțirel, palid, îmbrăcat cu un paltonaș de lână,

încheiat la nasturi până la gât, cu niște pantaloni gri până sub genunchi, încălțat cu bocanci negri din care ies niște șosete de lână, și o șapcă de pânză așezată pieziș.

— Nu te sufoci în hainele astea? Nu vrei să-ți scoți paltonașul?

Băiatul clatină din cap.

El intervine:

— Hainele sunt de la Belstar. Singur și le-a ales din ce aveau acolo. S-a atașat de ele.

— Înteleg. Am întrebat pentru că mi se pare îmbrăcat puțin cam gros pentru o zi ca asta. Să nu uit: aici, la Centru, avem un depozit unde oamenii donează îmbrăcămintea care nu le mai vine copiilor lor. E deschis în fiecare dimineață în timpul săptămânii. Puteți să vă duceți să vă alegeți ce doriți. O să vedeți că varietatea e mai mare decât la Belstar.

— Mulțumesc.

— Iar după ce ai completat toate formularele, poți să scoți bani cu legitimația. Ai un ajutor de instalare de patru sute de reali. La fel și băiatul. Patru sute fiecare.

— Mulțumesc.

— Acum să vă arăt camera.

Se apleacă și îi șoptește ceva femeii de la ghișeul alăturat pe a cărui pancartă scrie *Trabajos*. Femeia deschide un sertar, caută în el, clatină din cap.

— O mică bubă, zice fata. Se pare că nu avem cheia de la camera voastră. Mai mult ca sigur că e la administratoarea clădirii. Administratoarea se numește señora Weiss. Duceți-vă la Clădirea C. Îți fac un desen. Când o găsești pe señora Weiss, roag-o să-ți dea cheia de la C-55. Spune-i că v-a trimis Ana, de la biroul principal.

— N-ar fi mai simplu să ne dai altă cameră?

— Din păcate, C-55 este singura cameră liberă.

— Și mâncare?

- Mâncare?
- Da. Putem mânca undeva?
- Tot cu señora Weiss trebuie să vorbești. Ea ar trebui să vă ajute și cu chestia asta.
- Mulțumesc. Încă o întrebare. Ultima: Există aici organizații specializate în reunirea oamenilor?
- Reunirea oamenilor?
- Da. Cu siguranță sunt mulți cei care își caută membrii familiei. Există organizații care ajută la reîntregirea familiilor – a familiilor, a prietenilor, a celor care se iubesc?
- Nu, n-am auzit niciodată de-o asemenea organizație.
- În parte pentru că este obosit și dezorientat, în parte pentru că harta pe care i-a schițat-o fata nu este limpede, în parte din pricină că nu există indicatoare, îi ia multă vreme până găsește Clădirea C și biroul señorei Weiss. Ușa este închisă. Bate. Nici un răspuns.
- Oprește o persoană care trece pe-acolo, o femeie mărunțică, ascuțită la față, parcă-i un șoarece, și care poartă uniforma ciocolatie a Centrului.
- O caut pe señora Weiss, îi spune el.
- A plecat, zice tânăra și, pentru că el nu înțelege, adaugă: Și-a încheiat programul. Se întoarce mâine-dimineață.
- Atunci poate ne poți ajuta. Căutăm cheia de la camera C-55.
- Tânăra clatină din cap.
- Îmi pare rău, nu am treabă cu cheile.
- Se întorc la Centro de Reubicación. Ușa este încuiată. El ciocănește puternic în geam. Nici un semn de viață înăuntru. Bate iar.
- Mi-e sete, scâncește băiatul.
- Mai rezistă puțin, îi spune el. O să caut o cișmea undeva.
- Fata, Ana, apare de după colțul clădirii.
- Tu băteai? întrebă ea.

El e surprins încă o dată: de tinerețea ei, de sănătatea și proștețimea ce radiază din ea.

— Din cât se pare, señora Weiss s-a dus acasă, zice el. Chiar nu ne poți ajuta? N-ai un — cum se numește? — o *llave universal* ca să ne descui camera?

— *Llave maestra*. *Llave universal* nu există. Dacă am avea o *llave universal*, s-ar sfârși cu toate necazurile noastre. Nu, señora Weiss este singura care are o *llave maestra* pentru Clădirea C. N-ai nici un prieten care să vă adăpostească în noaptea asta? Și vii mâine-dimineață, și vorbești cu señora Weiss.

— Un prieten care să ne adăpostească? Am debarcat acum șase săptămâni, de atunci am dormit într-un cort, într-un lagăr în deșert. De unde să avem prieteni aici, la care să tragem peste noapte?

Ana se încruntă.

— Duceți-vă la poarta principală, le ordonă ea. Așteptați-mă dincolo de ea. Să văd ce pot face.

Trec de poartă, traversează strada, se așază la umbra unui copac. Băiatul își pune capul pe umărul lui.

— Mi-e sete, se plânge el. Când o să găsești o cișmea?

— Șșșșt, spune el. Ascultă păsările.

Ascultă amândoi cântecul ciudat al păsărilor, simt adierea vântului ciudat pe pielea lor.

Apare Ana. El se ridică în picioare și-i face semn cu mâna. Băiatul se ridică și el, cu brațele țepene pe lângă trup, cu degetele mari strânse în pumni.

— Am adus niște apă pentru fiul tău, zice ea. Poftim, David, bea.

Copilul bea, îi înapoiază cana. Ea o pune în geantă.

— A fost bună? îl întreabă ea.

— Da.

— Perfect. Acum urmați-mă. Avem ceva de mers, dar gândiți-vă că e un pic de gimnastică.

Ea pornește iute pe poteca ce traversează pajiștea cu arbori răzleți. O tânără atrăgătoare, nu încapă vorbă, deși hainele pe care le poartă n-o avantajează: o fustă închisă la culoare, fără formă, o bluză albă închisă la gât, pantofi fără toc.

De unul singur, ar putea să țină pasul cu ea, dar cu băiatul în brațe, nu reușește. Strigă în urma ei: „Te rog – mai încet!“ Ea îl ignoră. Rămânând tot mai în urmă, se ține după ea peste pajiște, traversează o stradă, apoi altă stradă.

Ea se oprește și așteaptă în fața unei case înguste, simple.

— Aici locuiesc eu, zice ea. Descuie ușa de la intrare: Urmați-mă.

Îi duce printr-un coridor întunecos, ies printr-o ușă din spate, coboară niște trepte de lemn șubrede, până într-o curte mică, năpădită de iarbă și buruieni, mărginită pe două laturi cu un gard de lemn, iar pe a treia, cu o plasă de sârmă.

— Așază-te, îi spune ea, arătându-i un scaun din fier forjat ruginit, pe jumătate înghițit de iarbă. Vă aduc ceva de mâncare.

N-are chef să șadă. Așteaptă la ușă împreună cu băiatul.

Fata se întoarce aducând o farfurie și o cană. În cană e apă. Pe farfurie, patru felii de pâine unse cu margarină. Exact ce au mâncat la micul dejun, la stația de binefacere.

— Ca nou-venit, ești obligat prin lege să locuiești în locuri aprobate sau la Centru, spune ea. Dar n-o să fie problemă dacă vă petreceți prima noapte aici. Deoarece sunt angajata Centrului, putem argumenta că locuința mea se socotește loc aprobat.

— Ești foarte amabilă, foarte generoasă, răspunde el.

— În colț acolo, arată ea, sunt niște materiale rămase de la șantier. Poți să improvizezi un adăpost. Vă descurcați singuri, da?

El se uită la ea complet zăpăcit.

— Nu sunt sigur că înțeleg, zice el. Unde ne vom petrece noaptea?

— Aici, zice ea, arătând curtica. O să mă întorc să văd cum v-ați instalat.

Materialele de construcție cu pricina sunt șase foi de tablă galvanizată, ruginite pe alocuri – de la un acoperiș vechi, mai mult ca sigur –, și câteva bucăți de scândură. Țasta o fi un fel de test? Sau chiar vrea să le dea de înțeles că vor dormi sub cerul liber? O așteaptă să se întoarcă, așa cum a promis, dar ea nu vine. El încearcă ușa din spate: e încuiată. Bate; nici un răspuns.

Ce se petrece aici? Femeia asta stă în spatele perdelelor și-l urmărește să vadă cum reacționează?

Nu sunt prizonieri. Ar fi floare la ureche să se cațere pe gardul de sârmă și s-o șteargă. Asta ar trebui să facă? Sau să aștepte să vadă ce se va mai întâmpla?

Așteaptă. Când ea își face din nou apariția, soarele apune.

— N-ai prea făcut mare lucru, observă ea, încruntându-se. Poftim, zice și îi întinde o sticlă de apă, un prosop de mâini, un sul de hârtie igienică. Și, când el o privește întrebător, ea zice: N-o să vă vadă nimeni.

— M-am răzgândit, spune el. Ne întoarcem la Centru. Trebuie să fie o sală publică acolo, unde să ne putem petrece noaptea.

— Nu se poate. Porțile Centrului sunt închise. Se închid la șase.

Exasperat, se îndreaptă cu pași mari spre mormanul de tablă, trage afară două foi și le așază pieziș, sprijinite de gardul de lemn. Face același lucru cu a treia foaie și cu a patra, improvizând un șopron rudimentar.

— La asta te-ai gândit pentru noi? întrebă el întorcându-se spre ea.

Dar ea a dispărut.

— Aici o să dormim la noapte, îi spune el băiatului. O să fie o aventură.

— Mi-e foame, zice băiatul.

— Nu ți-ai mâncat pâinea.

— Nu-mi place pâinea.

— Ei bine, va trebui să te obișnuiești cu ea, pentru că altceva nu avem. Măine o să găsim ceva mai bun.

Neîncrezător, băiatul ia o felie de pâine, mușcă puțin din ea. Unghiile băiatului sunt negre de murdărie, observă el.

Când se întunecă, se vără în adăpostul lor, el pe o brazdă de buruieni, băiatul cuibărit lângă el. Curând, băiatul adoarme, cu degetul mare în gură. La el însă somnul nu se îndură să vină. El n-are haină; în scurt timp, frigul prinde să i se strecoare în trup; începe să tremure.

Nu-i mare lucru, e doar frig, n-o să te omoare, își spune el. Noaptea o să treacă, soarele o să răsară, ziua va veni. Nu-mai să nu fie insecte târătoare. Insectele târătoare chiar ar pune capac la toate.

Adoarme.

Se trezește în toiul nopții, e înțepenit, amorțit de frig. Îl cuprinde mânia. De ce să se chinuie așa? Se târăște afară din adăpost, merge pe băjbăite până la ușa din spate, ciocănește, întâi discret, apoi din ce în ce mai tare.

Se deschide o fereastră deasupra; în lumina lunii, distinge vag obrazul fetei.

— Da? face ea. E ceva în neregulă?

— Nimic nu e în regulă, zice el. E frig. Te rog, dă-ne drumul în casă.

Urmează o pauză lungă. Apoi:

— Așteaptă, spune ea.

El așteaptă. Apoi:

— Poftim, se aude vocea ei.

Un obiect cade la picioarele lui: o pătură, nu foarte lată, împăturită în patru, făcută din ceva aspru, cu miros de camfor.

— De ce ne tratezi așa? strigă el. Ca pe niște gunoaie! Fereastra se închide cu o bufnitură.